

ת"פ 32741/08 - מדינת ישראל נגד חסן זיתאוי

בית המשפט המחוזי בחיפה

ת"פ 18-08-32741 מדינת ישראל נ' זיתאוי

בפני כבוד השופט יחיאל ליפשיץ
מ雅思ימה מדינת ישראל
נגד חסן זיתאוי
נאשם

החלטה

כללי

בגונד הנאשם-המבקש הוגש כתוב אישום המיחס לו עבירה הצטה. לשיטתו, יש לייחס לו עבירה מקלה יותר - היזק בזדון או מעשה פזיות באש. הנאשם הפנה למקרים אחרים, דומים או זהים לשיטתו, בהם הואשמו אחרים בעבירות אלה וטען לאכיפה בררנית בנדון. עוד נטען, כי כאשר קיימים שני סעיפים עבירה, האחד מחמיר והשני מקל ושיכולים להתאים לאותן נסיבות, יש לבחור באפשרות המקלה. הטענות נסמכו על דוקטרינת ההגנה מן הצדק ועל דוקטרינת הביקורת המנהלית בפלילים.

רקע

בגונד הנאשם, יליד 1984 ותושב זלפה, הוגש ביום 15.8.18 כתוב אישום המיחס לו שני אישומים. באישום הראשון שבמוקד דייננו נטען, כי הנאשם התגורר בדירה הממוקמת בקומת השניה בבניין בן ארבע קומות שבבעלות אביו בישוב זלפה. הוריו התגוררו בקומת האשונה בבניין, ואחיו - מוחמד ואחמד התגוררו בקומות השלישייה והרביעית. ביום 18.8.18 בסמוך לשעה 17:55, בשל כעס על חלק מבני משפטו, ערם הנאשם בגדים וחפצים בשני מוקדים נפרדים בתוך הדירה ושילח בהם אש, בידועו כי הוריו ישנים בדירתם שבקומת הראשונה באותו עת וחלק מבני המשפחה נמצאים בבניין ובקרבתו. הנאשם צילם את החפצים בוערים ושלח את התצלומים למכשיר הטלפון של אחיו מוחמד. בהמשך, בעוד האש בוערת, יצא מהבניין ונמלט מהמקום ברכבו. במהלך נסיעתו,פגש בדודהו ואמר לו ללקת לכבות האש שבדירה. בהמשך, בני המשפחה מיהרו לדירה וכייבו את האש. כתוצאה ממשעי הנאשם נגרמו לדירה נזקי פיתח וחום במספר מוקדים. העבירה שיווסה לנאים בגין מעשי הנבענים לעיל היתה, כאמור, הצטה, לפי ס' סעיף 448(א) רישא **לחוק העונשין, תשל"ז-1977** (להלן: **החוק**), שנוסחו: "**המשלחת אש במצויד בדבר לא לו, דיןנו - מאסר חמיש עשרה שנים**". האישום השני נוגע לאיורו שהתרחש על פי הנטען עת היה הנאשם עצור ואים על אחד מעד התביעה. אישום זה אינו רלוונטי להחלטה זו.

תמצית טענות הצדדים

לטענת הנאשם, ההחלטה המ雅思ימה לייחס לו את עבירת ההצטה הינה שרירותית ויש לבטלה. נטען, כי האירוע יכול להתאים מבחינה יסודותית גם לשתי העבירות לעיל (היזק בזדון או מעשה פזיות באש); עוד נטען, כי המ雅思ימה לא הוציאה הנחיות מתי עבירה אחת ומתי האחרות וכן עליה חשש לשරירותו - מצב בו כל טובע מגיש כרצונו כתוב אישום, פעם מכך ופעם מחמיר ביחס למצע עובדות זהה, או לכל הפחות דומה. עוד נטען בהקשר זה, כי במצב שזכה חלה על המ雅思ימה חובה לבחור בסעיף העבירה המקל עם הנאשם, כמתחייב מדרישת המידתיות.

לביסוס הטענות, הפנה הנאשם למקרים, דומים לשיטתו, של שילוח אש, בהם הואשמו נאים בעבירה של **היזק בזדון**, לפי סעיף 452 לחוק, שנוסחו: "ההורס נכס או פוגע בו בمزיד ושלא כדין, דיןו - מאסר שלוש שנים, והוא אם לא נקבע עונש אחר", או **מעשה פיזיות ורשלנות**, לפי סעיף 338(א)(3) לחוק, שנוסחו: "העשה אחת מלאה בדרך נמהרת או רשלנית שיש בה כדי לסכן חי אדם או גורם לו חבלה, דיןו - מאסר שלוש שנים: .. (3) עשה מעשה באש או בחומר לקיח...". מקרים אלה ממחישים את אי השווון והמסקנה

המתבקשת היא כי יש להורות על המרת העירוב הצעתה בעבירה מקללה יותר.

מנגד, טענה המאשימה כי היא פעלת משיקולים ענייניים, בהגינות ובסבירות ובכל מקרה לא נסתרה חזקת התקינות המנהלית. המאשימה הפנתה לשיקול הדעת הרחב המקנה לה כמי שאמונה על ניסוח כתבי אישום באופן כללי וכן טענה לסבירות הפעלת שיקול הדעת במקרה קונקרטי זה. לגופו של עניין, הפנתה המאשימה לכך כי הנאשם, על פי הנטען, הצית רכוש בדירה המציה בתוך בנין מגורים, עת היה מודע לכך שהוריו ישבים אותה שעה בקומה אחרת בבניין. זאת ועוד, לאחר ההצתה הוא נמלט מהמקום בעוד האש בוערת. בנסיבות אלה יש ביחס עירוב הצעתה טעם רב ומבחן עריכת מדובר בסעיף העירוב ההולם נורמטיבית את מעשי הנאשם. ביחס למקרים אליהם הפנה הנאשם נטען, כי יש לאבחן אותם מעניינו משני טעמים: ראשית, משום שחלהם הוגש במקור בגין עירוב הצעתה ורק מאוחר יותר תוקן כתוב האישום לסעיף מכל יותר, במסגרת הסדר טיעון אליו הגיעו הצדדים לרוב משום קשיים ראייתיים כאלה ואחרים. לכן, מקרים אלה דוחקים את טענת המאשימה כי סעיף העירוב ה"נכון" הינו ההצעה והתיקון המקורי הגע רק לאחר הגשת כתוב האישום. שנית, המקרים בהם הוגשו כתבי אישום שייחסו סעיפי אישום מקרים נגעו, ولو ברובם, למסכת עובדתית לא חמורה באופן יחסית ולכן היה מקום ענייני לכך.

דין והכרעה

לאחר שבחנתי את טיעוני הצדדים, הגיעתי למסקנה כי אין מקום לקבלת הבקשה.

למקרה טענות הנאשם ניתן היה לסביר שאין מחלוקת עובדתית בין הצדדים והכרעה הנדרשת הינה משפטית, אך אפנה לנטען בס' 2 לבקשת מיום 21.3.19, שם צוין כי הנאשם אינו חולק על עובדות האישום הראשון "למעט מספר תיקונים". משפט עmons זה בעיתוי במקצת שכן תיקון קטן בעניין צד אחד יכול ויהי תיקון משמעותי בעניין الآخر. זאת ועוד, בס' 7 לבקשת טען הנאשם כי בנגדו לכתב האישום, שם צוין כי הוא שילח אש "בדבר לא לו", הוא הצית את האש "בתוך ביתו" וגם החפצים אותן הצית היו רוכשו. מדובר אם כן בנסיבות הטעונים בירור עובדתי. משכך, בסיס הבקשה מוקשה, משאן הסכמה על העובדות.

אוסיף, כי גם אם מדובר בדירתה הנאשם, יש לבחון מה היה פוטנציאלי גרים הנזק לדירות הסמוכות שם התגוררו על פי הנטען בני משפחתו. זאת ועוד, יש לזכור כי עובדות כתוב האישום מביאות תיאור שמתבע הדברים הינו ברמת הפשטה מסוימת. יחד עם זאת, לצורך ההחלטה האם להגיש כתוב האישום ובאיזה סעיף אישום, יש לבחון את הריאות לגופו, לעיין לדוגמה בתצלומים ולרדת לעובי הקורה לגבי נתוני הקונקרטים של העניין הנדון.vr, ניתן מקרה בו אדם ששלח אש ברכוש למקום מבודד, המרוחק מרכוש דליך אחר או מבני אדם נוספים, יואשם באחת מהଉירות הקלות יחסית לעיל; אך מי שעשה כן לגבי אותו רכוש אך באזור הסמוך לרכוש דליך אחר או ליד בית מגורים יואשם בהצתה. עוד ניתן כי יש מקום לבחינה בין מי ששלח אש בחוץ קטן בדירה ריקה לבין מי שהצתת חוץ אחר, קטן יותר, אך בדירה עמוסת חפצים דליקים; וכו'. במילים אחרות, מרעת המקרים בנדון עשויה להיות רחבה יותר ומדובר בנסיבות המסתורין לשיקול דעת המאשימה. ההבדלים אינם רק כמותיים אלא גם איכותיים ותלויים נסיבות האירוע.

לא בנקול יתרב בית המשפט בשיקול דעת המאשימה. ההחלטה אם להגיש כתוב האישום ומה יהיה נסחו מצוין בלב עשיית המאשימה. למאשימה מסורה מלאכת ניסוח כתוב אישום שיישקף באופן הולם את מעשי הנאשם,

כעולה מהחומר הראייתי הלאורו Cunningham וכן היה מוחילה נורמטיבית לדין - לחוק ולפסיקת (בג"ץ 3405/12 פלונית נ' מדינת ישראל (30.12.12); רע"פ 6351/01 **אטדי נ' התובע הצבאי הראשי** (24.9.2001); בג"ץ 7195/08 **אבו רחמה נ' הפרקליט הצבאי הראשי**, פ"ד סג(2) (325)).

בחינה לכואורית של עובדות המקרה המיוחסות לנאשם (ואגדיש, כי החלטה זו אינה תחליף לשמייעת ראיות וטייעונים, והתייחסות זו הינה לכואורית בלבד ולצריכי ההחלטה זו ותו לא) מעלה, כי מדובר במילוי שהציג את הבגדים בשני מוקדים שונים, בטור בניין מגורים, בשעה שהוריו ישנו בקומה הראשונה וחילק מבני המשפחה נמצאו בבניין. הנאשם לא פעל מיידית לכיבוי האש והוא יצא מהבניין בעוד האש בוערת. פוטנציאל הנזק לפגיעה לאדם ורכוש, על פני הדברים, ברור. لكن, לא ניתן לקבוע כי ייחוס עבירות ההחלטה בנסיבות אלה לא היה סביר או מידתי.

גם הטענה שהיעדר הנחיה מוביל בהכרח לביטול ושינוי סעיף האישום, אינה יכולה להתקבל - הן לנוכח מסקנותיו לעיל (הינו, כי על פני הדברים מדובר בהחלטה סבירה) והן משומם שלא ניתן להסיק שלו היו הנחיה בנדון, ההחלטה המתקבלת הייתה שונה. אסביר - הנחיה המשימה נקבעות בראש ובראשונה על בסיס פסיקת בית המשפט העליון ואמותה במידה שהותוו שם. בהקשר זה, הדגישה הפסיקת את החומרה הטמונה בجرائم נזק באמצעות אש, משומם פוטנציאל הנזק, לאדם ורכוש, הטמון בה. די אם אפנה ליציטוט הידוע "**או לגורור שהציג להבה, שטופה ואחריתה מי ישורנה**" - רע"פ 728/13 **עוידה נ' מדינת ישראל**, פסקה 7 (20.11.2013)). כן צוין ש "UBEIRAT HADATHA CHALUZHMAH, GAM CASHIA MATHIHSHT LERKOSH BLED, NTFASHT CABIRAH CHOMORA, BIN HETOR BESH'L FUTNZIAL LIGRIMUT NZAK LGOF..". הפסיקת אף הבדיקה במדרגי חומרה: החלטת נכס בנסיבות שאין לחוש שהאש תתפשט לרכוש אחר; ההחלטה נכס שעוללה להתרפש ולפגוע ברכוש אחר; ההחלטה נכס עם פוטנציאל לפגיעה בגוף ובנפש; ההחלטה נכס בנסיבות הקרובה והמידית של אדם; ההחלטה שגרמה בפועל לפגיעה בגוף ובנפש ללא כוונה לפגיעה שכזו; וההחלטה בכוונה לפגוע בגוף ובנפש. (ענין עוידה לעיל וכן רע"פ 9226/11 **גולדנד נ' מדינת ישראל**, פסקה 11 (8.10.2013))). בנוסף, נקבע כי גם בתוך מדרגי הביניים לעיל יש לבחון את ערך הרכוש, מספר האנשים שעמדו תחת סיכון של פגיעה, וכו'. בעניינו (ושוב, על פני הדברים בלבד) מקרים של הנאשם אף אינו נמצא בדרגה הנמוכה ביותר של המדרג לעיל וכן הטענה כי מדובר במקרה גבולי אינה יכולה לעמוד.

עודין, נותרנו עם טענת האפלה. בהקשר זה, כאמור, נטען שגם אם יש מקום מבחינה עיונית גרידא להעמיד את הנאשם לדין בעבירות ההחלטה, אפליתו לעומת אנשים אחרים, שהוושמו באחת מהଉירות הקלות לעיל, מחיבת דין זהה גם ביחס אליו. מדובר, למעשה, בטענה של הגנה מן הצדק, ולפיה - אפליה זו, גם תוכח, עומדת בסתריה מהותית לעקרונות של צדק והגינות משפטיות (ס' 149(10) ל חוק סדר הדין הפלילי | [נוסח משולב], תשמ"ב-1982). על בסיס דוקטרינה זו קיימת לבית המשפט סמכות לבטל את כתוב האישום, או לנתקוט בדרך מידית יותר שבמקרה דין, כך נטען, תבוא לידי ביטוי בהרמת עבירות ההחלטה לעבירה מקלה יותר. אפנה את תשומת הלב כי טענת האפלה אינה מוגבלת, כבעבר, רק למצבים בהם פעללה הרשות משיקולים לא עניינים או פסולים, אלא הבדיקה יכולה להיות "תוצאתית" בלבד, ובבזע כתוצאה מרשלנות או טעות בפעולות המאשימה. ברע"פ 1611/16 **מדינת ישראל נ' ורדי** (31.10.18, להלן: **ענין ורדי**), הרלוונטי לעניינו נקבע, בהקשר זה, כי: "**בבסיס דוקטרינת ההגנה מן הצדק ניצבת אמת מידת עיקריות שהיא תוצאתית - מידת הפגיעה בתחומי הצדק והגינות. لكن, קיימת חשיבות פתוחה לעובdetת קיומו, או העדרו של מניע פסול בסיס המשעה, או המחדל המינרלי**" (פסקה 100 לחווות דעתו של סגן הנשיא, כב' השופט מלצר).

עיר, בהתייחס לטענת הנאשם כי יש לקבל את טענותיו גם על בסיס דוקטרינת הביקורת המנהלית בפלילים, כי בענין ורדי לעיל צוין כי ככל אין להידרש לדוקטרינה זו לצד ההגנה מן הצדק (פסקה 98 לחווות דעתו של סגן הנשיא, כב' השופט מלצר וכן חוות דעתו של כב' השופט שוהם).

נבחן אפוא את המקרים אליהם הפנה הנאשם בהקשר זה, תוך שນcker כי לא די להפנות למקריםבודדים, שכן לא

ניתן להשליך מטעות המאשימה, בהנחה ונעשתה, ולגזרו ממנה מדיניות כללית מעטה ואילך בכלל התייקום. בע"פ 12/6328 מדינת ישראל נ' פרץ (10.9.13) להלן: **ענין פרץ, ציון כי: ..נראה, כי על הנאשם להראות, כי לאורך זמן ובאופן שיטתי (או קרוב לכך) קיבלו הרשות המינהלית במקרים דומים החלטות שונות מאלה שנתקבלו במקרה שלו.**

בעניין ורדי גזונה פרשה שכונתה פרשת התארים המזויפים במסגרתה הוועמדו לדין חלק מהמעורבים בעוד חלקם, בעלי נתונים זהים, לא הוועמד לדין. ציון, כי מדובר היה ב"הפליה ברורה", תוך שבית המשפט מפנה למספר הרב יחסית של המעורבים שלא הוועמדו לדין, דבר שיש בו **"לحسب פגעה ממשועותיה בתחושת הצדק שנעשה עם משיבים אלה"** (שהועמדו לדין - י.ל.). עוד הפנה בית המשפט לכך שהמאשימה לא הצליחה להציג תמונה מלאה של אופן הטיפול בכל תיקי החקירה, דבר שנזקף לחובתה (פסקה 121 לחווות דעתו של סגן הנשיא, כב' השופט מלצר). עוד אפנה לדעת המיעוט של כב' השופט ברק-ארץ בנוגע לפרשת התארים המזויפים, ולפיה לא היה מקום לביטול כתבי האישום, שכן חurf העובדה שחלק מהמעורבים לא הוועמדו לדין, הוכח כי קיימים מקרים דומים ורבים נוספים, בהם הוגש כתבי אישום נגד מעורבים אחרים. הוסיפה כב' השופט ברק-ארץ וכי " .. אי- העמידה על הדרישת של מניע פסול אין ממשועותה "הצפה" בקבלת טענות של אכיפה ברורית. ברור כי אכיפת הדין אינה פעילות בעלת אופי מדעי, והשווה בין מקרים אינה יכולה להיות מדוקחת "אחד לאחד"

. בית המשפט הפנה במסגרת שיקוליו למידת הסלקטיביות באכיפה וכך כי הביטוי לטענת ההגנה מן הצדק יכול ועשה במסגרת גזר הדין.

האם הוכח בעניינו כי המאשימה, לאורך זמן ובאופן שיטתי קיבלה החלטות להעמיד לדין בעקבות המקלות לעיל במקרים הדומים לעניינו של הנאשם? האם הוכחה אפליה ברורה? האם נפגעה ממשועותיה בתחושת הצדק בעניינו של הנאשם? התשובה לשאלות לעיל - שלילית.

נפנה ונבחן את המקרים שעלו מבסיס הנאשם את טיעונו אך לפני זה עיר כי מקרים כגון זה המוכיח לנאים אין נדים במחוזותינו והם מוגשים תמיד בעבורת הצתה. אפנה, רק מהעת האחרון, לקרים הבאים שנדרשו בבית המשפט העליון - ע"פ 17/8435 נפתלי נ' מדינת ישראל (7.4.19) - הצעת רכב; ע"פ 18/3903 מחאג'נה נ' מדינת ישראל (6.2.19) - הצעת פסולות בשטח עירוני; ע"פ 18/7724 פלוני נ' מדינת ישראל (28.1.19) - הצעת קטנווע; והרשימה ארוכה.

יטען הטוען כי לא ניתן להסיק דבר מהקרים לעיל, והרי הם מציגים את ה"יש", קרי המקרים בהם מואשמים נאשמים בעבורת הצתה בבית המשפט המחוזי, בעוד שהקרים המוגשים לבתי המשפט השלום העבריות המקלות (గרים נזק בצדון ופיזיות באש) "סמיות מן העין". במלים אחרות, ניתן לטען לכואורה כי המקרים שהובאו על ידי הנאשם מציגים את השירויות הקיימות בהגשת כתבי אישום הנוגעים לאש, פעם כר' ופעם אחרת, וזהו למעשה תמצית האכיפה הברורית, שגם אם אינה מכונת הרוי שהיא מפללה. לא ניתן להתעלם מטענה זו, שבמישור העקרוני יש בה ממש, ולכן נבחן את המקרים אליהם הפנה הנאשם.

הנאשם הפנה לרשותה ארוכה של מקרים (ר' ס' 14-28 לבקשתה) המייצגים לשיטתו את טענותו, קרי מקרים בעילו נתוניים דומים למקרהו בהם הואשםו נאשמים אחרים בעקבות המקלות לעיל.

ואולם, בחינת אוטם מקרים אינה מוליכה למסקנה הנאשם. כרך, בחלק ניכר מהקרים דובר בכתב אישום שהוגשו לבתי המשפט המחוזי בעבורת הצתה. רק בהמשך הומרה העבירה לעבירה קלה יותר (ת"פ (מחוזי חיפה) 39208-12-15 מדינת ישראל נ' חוג'יראת (הצעת דלת מכוון ליווי, ציון בהציג ההסדר כי הנזקים לא היו ממשועותים); ת"פ (מחוזי חיפה) 37185-11-14 מדינת ישראל נ' דבש (דביר בדior ציבוריו שהציג מזמן כאשר באו לפניו, מגזר הדין עליו נסיבות אישיות חריגות וציוין כי ככל הנראה הפינוי לא היה לצורך, כתב האישום הוגש למעלה משנה מהarium ובסיומו של דבר נגזר עליו מסר על תנאי); ת"פ

(מחוזי ב"ש) 42255-06-14 **מדינת ישראל נ' צ'רנוב** (הצתת שטיחון וחפצים שונים מחוץ לדירה); ת"פ (מחוזי) 18515-08-15 **מדינת ישראל נ' גויטע** (מקרה חמור של הצתת דירת שכן, אך מדובר במאי שמקור למערכת הפסיכיאטרית, מרבית תיקיו בעבר הופסקו משום אי כשרותו ובוגר לאירוע הרלוונטי צוין כי היה קרוב לסיג א' שפירות). רואים אנו, כי דווקא מקרים אלה מוכיחים את טענת המאשימה כי סעיף העבירה ה"נכון" להעמדה לדין הינו הצתה, ושיקולים שונים אחרים, לגיטימיים ועכוניים ושבינו בסוגרים, הובילו להמרת סעיף הצתה לסעיפים מקלים יותר, לאחר הגשת כתוב האישום.

לגביה קבוצת מקרים אחרת אליהם הפנה הנאשם, טענה המאשימה - ובצדק - כי התקיימו בהם נסיבות מקרנות יותר מעניינו של הנאשם. כך, לדוגמה, הפניה המאשימה למקרים בהם הביר עוצר פתיל עשוי מניר טואלט ליד חלאן בבית מעצר; להבערת פח אשפה; לש:right; שריפת ספרי קודש; לש:right; שריפת מצלמת אבטחה; וכו'. מדובר, כאמור, במקרים קלים באופן יחסית בהם פוטנציאל הנזק לא היה משמעותי.

החלק השלישי והבעיתי מבחינת המאשימה, נגע למקרים שלא ניתן היה להסביר, ولو על פני הדברים (ובהיעדר בירור קונקרטי מול התובע), מדוע הגיעו בסעיפים מקרים. מדובר במקרים כגון הצתת מזרנים בבית מעצר שהובילו בחלקם לנפגעי עשן ולטיפול רפואי (ת.פ. (שלום רملה) 3722/06 **מדינת ישראל נ' לוי**; ת.פ. (שלום ירושלים) 1424/04 **מדינת ישראל נ' לוי**; ת.פ. (שלום כפר סבא) 2204/01 **מדינת ישראל נ' אלמגור**); הצתת רכב (ת.פ. (שלום חדרה) 9614-08-15 **מדינת ישראל נ' חזן**); הצתת חדר מדרגות (ת.פ. (שלום ת"א) 33220-05-17 **מדינת ישראל נ' אורן** (24.5.17); ועוד. ואולם, גם בהקשר זה אני מסכים עם המאשימה כי ספק באם ניתן לראות במקרים אלה כمبرושים מדיניות, קל וחומר לא מדיניות שהתקיימה לאורך זמן ובאופן שיטתי, ושמייצגה את מדיניותה הנוכחית של המאשימה. גם אני סבור שמדובר אלה מייצגים "מדיניות" דה-פקטו של החלטות לא עקבות ושרירותיות. אני מקבל את עדמת המאשימה כי מדובר במקרים ספוראים שאינם מייצגים את מדיניותה. אפנה לכך כי חלקם מלפני שנים לא מעטות וכי אין מדובר במקרים רבים באופן יחסית. זאת ועוד, ניסיון "לצלול" לעומקם מעלה, ولو על פני הדברים, נתונים שייתכן שיש בהם להסביר את שיקולי המאשימה. כך, בעניין אורן לעיל מדובר למי שהציג את חדר המדרגות כשהוא אינו כשיר לעמוד לדין וההליך הופסק סמוך לאחר הוגשתו; בעניין חזן מדובר על אדם הסובל מבועה קוגנטיבית וכותב האישום באותו מקרה הוגש לעמלה משנתים לאחר האירוע. גזר הדין כנגדו כלל של"צ ו מבחוץ. יתכן ובחינת יתר המקרים גם הייתה מעלה סיבות, מזקקות יותר או פחות, להגשת ההליכים בבית המשפט השלום ואפנה שחלקים התרחש לפני זמן רב. בכלל מקרים, גם אם נעשתה טעות בהפעלת שיקול הדעת במקרה זה או אחר, המאשימה אינה חייבת לחזור עליה ולמחזר אותה. אפנה בהקשר זה לאמר בעניין פרץ, שם צוין כי **"שגגה שיצאה מ לפנינו הרשות, אין היאחייב לחזור עליה עוד ועוד אך ורק כדי לתת סיפוק לעיקרון של אי-אפשרה".**

סיכום של דבר, אני מורה על דוחית הבקשה. הנאשם יtan תשובה בכתב לכטב האישום עד ליום 30.4.19. אזכיר, כי דיוני ההוכחות קבועים ליום 2.5.19 ו 7.5.19. אין בהחלטתי זו כדי לרפות ידי הצדדים בניסיון להגיע להסדר, דבר שיש לקדם במקרים המתאים, בשיתוף פעולה שני הצדדים.

לשallow לצדדים וכן לבודד טלפונית קבלת ההחלטה.

ניתנה היום, י"ב ניסן תשע"ט, 17 אפריל 2019, בהיעדר
הצדדים.